

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

24. ledna 2016

ZASLAL:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH,
ANGLIE

ČTENÍ: GENESIS 39-40, ŽALM 44, MATOUŠ 26

GETSEMANSKÁ ZAHRAHA

Někdy nazýváme poslední příchod Ježíše do Jeruzaléma „triumfálním vstupem“ a tak tomu i bylo. Vstoupil do města na nízkém zvířeti, což bylo nejen symbolem toho, že přichází v míru, nýbrž i toho, že přišel jako **král (viz Zacharjáš 9:9)**. Mnozí v zástupu volali „*Hosanna Synu Davidovu*“ a opět „*Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově!*“ a zase „*Hosanna na výsostech!*“ (**Matouš 21:1-11**). To byl nadmíru radostný moment. Ježíš však přišel do Jeruzaléma s vědomím, že jeho konečná konfrontace se silami zla již nemůže být déle odkládána. Věděl, že vykonává vůli svého Otce a že Otec bude s ním, ale čekala ho vyhlídka na zatčení, soud, ponížení a nesmírně bolestivou smrt. Až příliš dobře věděl, co o něm bylo psáno: „*Byl v opovržení, kdekdto se ho zřekl, muž plný bolesti, zkoušený nemocemi...*“ a „*byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj...*“ (**Izajáš 53:3, 5**). Toto vše Ježíše čekalo, když vjížděl do Jeruzaléma, když vyučoval ve městě a v jeho okolí a v prostorách Chrámu a když se setkával se svými učedníky v horním pokoji.

A pak přišel do zahrady Getsemanské (**Matouš 26:36-56, Marek 14:32-42 a Lukáš 22:40-46**). Ježíš vzal Petra, Jakuba a Jana s sebou do zahrady, kde „*na něho padl zármutek a úzkost*.“ Pak jim řekl: „*Má duše je smutná až k smrti*.“ Pokračoval dále do zahrady, kde padl tváří k zemi a modlil se. Ježíš žil ve společenství s Otcem, ale toto byla úzkostná modlitba trpícího člověka. „*Otče můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš*.“ (Kalich symbolizoval hluboký zármutek a utrpení.) Ježíš byl zdrcen zármutkem; jeho srdce málem puklo žalem. Co může být lidštějšího než modlitba, aby jej ona hodina minula, pokud je to možné, aby od něj byl onen kalich odňat. Ale díky Bohu to nebyla celá modlitba a její závěrečná slova ukazují Ježíšovu nesmírnou odvahu a oddanost: „*avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš*.“

Mám problém zpívat píseň číslo 172, která začíná takto: „*Jak ty chceš, ne jak chci já, ať už je cesta sebetemnější!*“ Pro některé učedníky v průběhu věků byla jejich cesta vpravdě velmi temná a v podobné situaci se můžete nacházet i vy dnes. Ježíš nám ukázal cestu, když se modlil: „*ne jak já chci, ale jak ty chceš*.“ Můžete však říci – já nejsem jako Ježíš. To je samozřejmě pravda, ale když vložíme poslední úsek Ježíšovy modlitby do modlitby jako celku, uvidíme, jak moc se nám Ježíš podobal.

Autor listu **Židům (5:7-9)** přesně popisuje, co se odehrálo v Getsemanské zahradě: „*Ježíš za svého pozemského života přinesl s bolestným voláním a slzami obětí modliteb a úpěnlivých proseb Bohu, který ho mohl zachránit před smrtí; a Bůh ho pro jeho pokoru slyšel. Ačkoli to byl Boží Syn, naučil se poslušnosti z utrpení, jimž prošel, tak dosáhl dokonalosti a všem, kteří ho poslouchají, stal se původcem věčné spásy*.“

Tento náhled přesně odráží evangelijní záznamy toho, co se stalo v Getsemanské zahradě. K jejich svědectví však dodávají tři důležité body. První spočívá v tom, že Bůh Ježíše slyšel pro jeho pokornou odevzdanost. Nebyl zproštěn svého osudu, ale byl posílen, aby vydržel bolest a ponížení smrti ukřižováním. Za druhé – jeho utrpení jej naučilo poslušnosti. To neznamená, že Ježíš nedobrovolně rezignoval a podvolil se utrpení a smrti. Znamená to spíše, že se naučil, jaké jsou důsledky poslušnosti – pro něj znamenaly smrt. A za třetí – když se stal dokonalým, stal se zdrojem věčné spásy pro všechny, kteří jej poslouchají.

Právě v Getsemanské zahradě došlo k naprostému ztotožnění Ježíše s lidským údělem. Nebyl „*hrdinou*“ v tom smyslu, v němž definovali své hrdiny Řekové a Římané. Jejich mýty a folklór byly plné lidí, kteří byli nadlidmi – na rozdíl od reálného světa. Ježíš však takový nebyl. Byl zachvácen zármutkem; srdce mu málem puklo žalem; hlasitě nařikal a plakal. To nebylo hrdinské – bylo to lidské. Dříve v listu **Židům** autor jednoduše konstatuje, že Ježíš je schopen vcítit se do našich slabostí, protože byl pokoušen všemi způsoby stejně jako my (**Židům 4:15**). Právě proto je pro nás třetí bod v **Židům 5:9** tak důležitý a přináší nám takovou útěchu: Ježíš „*všem, kteří ho poslouchají, stal se původcem věčné spásy*.“ To je jádrem naší víry. Kdyby tomu tak nebylo, mohli bychom propadnout zoufalství nebo snad podobně jako Řekové a Římané ulpět na představě nějakého fiktivního nadlidského hrdiny,

který zachrání svět. Jedině skrze Ježíše si však můžeme být jisti věčným spasením. Autor listu Židům vsutku klade velký důraz na věci, které jsou věčné. Kromě věčné spásy píše o věčném soudu (**Židům 6:2**), věčném vykoupení (**Židům 9:12**), věčném Duchu (**Židům 9:14**), věčném dědictví (**Židům 9:15**) a věčné smlouvě (**Židům 13:20**). V neustále se měnícím světě je dílo Boží v Kristu pevné a trvalé.

Naše víra v tyto věčné věci však nemění nic na tom, že zůstáváme lidskými bytostmi se vším napětím a stresem, které to zahrnuje. V tomto smyslu se můžeme poznat v Ježíšových modlitbách v Getsemanské zahradě. I my někdy propadáme zoufalství, i my můžeme mít zlomené srdce, i my si procházíme obdobími žalu a slz. Stejně jako se Ježíš modlil, aby od něj byl kalich odňat, i my prosíme, abychom my sami ani naši bližní netrpěli.

Musíme se však smířit se skutečností, že „*veškeré tvorstvo až podnes společně sténá a pracuje k porodu*.“ Děti Boží nejsou z tohoto stavu věci vyňaty - „*i my ve svém nitru sténáme, očekávající přijetí za syny, totiž vykoupení svého těla*“ (**Rímanům 8:22-23**). Do té doby zůstaneme lidmi a naše modlitby, ať vyslovené či nevyjádřené, v nichž žádáme o úlevu, mohou někdy zdánlivě zůstat nevyslyšeny. Někdy se nám může stát, že ve svém utrpení přehlédneme význam poslední části Ježíšovy modlitby: „*ne jak já chci, ale jak ty chceš*.“ Ježíš chtěl svou vůli spojit s vůlí svého Otce. Uděláme dobře, pokud se budeme držet jeho příkladu. Bůh nám dal sílu, abychom se mohli rozhodovat (nazýváme to svobodnou vůlí), a zachoval si pro sebe prozřetelnou moc věčnosti. V modlitbě se snažíme sloučit věci, které můžeme udělat, s věcmi, které může udělat Bůh. Jinými slovy, musíme spojit svou mysl s myslí Boží.

Nemá cenu předstírat, že je to vždy jednoduché, ale mohlo by být užitečné přemýšlet spíše o modlitbě za „celistvost“, než se modlit za to, abychom byli vysvobozeni z trýznivé situace nebo vyléčení z těžké choroby. Celistvost se týká celé osobnosti, „*ducha, duše i těla*“ (**1. Tesalonickým 5:23**). Když musíme čelit krizi, ať už se jedná o nešťastný vztah, těžkou nemoc, osamělost nebo nezaměstnanost, modlitba za celkové uzdravení nám může přinést klid mysli, s nímž budeme schopni přijmout cokoliv, co přijde ve světle věčného vykoupení, které čeká na všechny, kdo poslouchají Pána.

Ježíš se v Getsemanské zahradě třikrát modlil o totéž: „*je-li možné, ať mne mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš*.“ Pokaždé, když se vrátil ke svým nejbližším učedníkům, Petrovi, Jakubovi a Janovi, viděl, že spí. Můžeme to považovat za typické pro lidský úděl. Ještě nechápali, že Ježíš zemře, ale Ježíš sám věděl, že není jiné cesty. Privil jim: „*Ještě spíte a odpočíváte? Hle, přiblížila se hodina, a Syn člověka je vydáván do rukou hříšníků. Vstaňte, pojďte! Hle, přiblížil se ten, který mě zrazuje*“ (**Matouš 26:45-46**). Spojil svou vůli s vůlí svého Otce a smířil se nyní s tím, co mělo přijít ve světle věčného záměru jeho Otce. „*Ne jak já chci, ale jak ty chceš*.“ Amen.

Bratr John Greenwood: Yeovil, VB 24.01.16